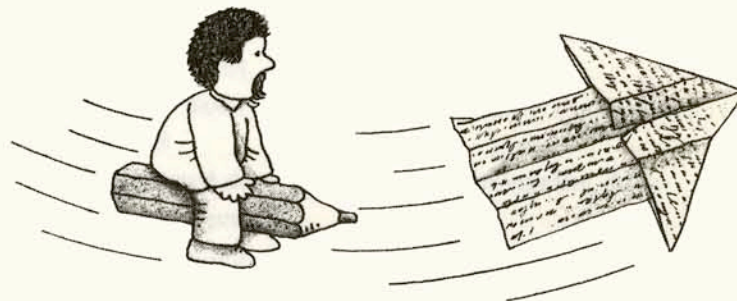

Stel je eens voor...

De beste verhalen uit de prijsvraag
'kinderverhaal' van NRC-Handelsblad
met tekeningen en gedichten
van Joost Rietveld
samengesteld door de uitgever

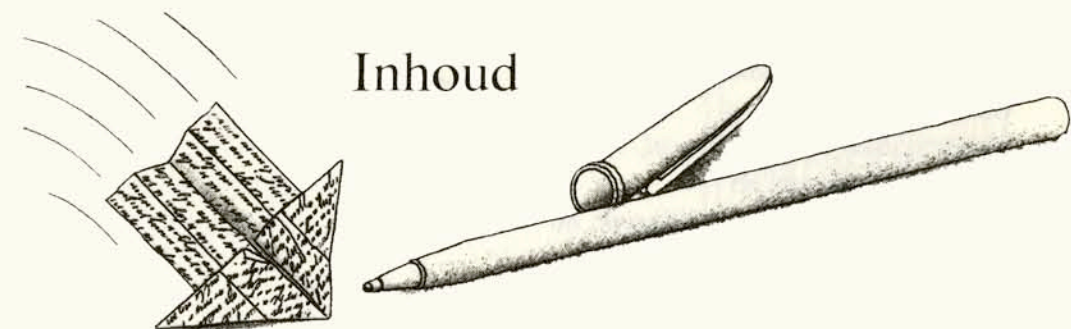

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

ISBN 90 216 0956 8

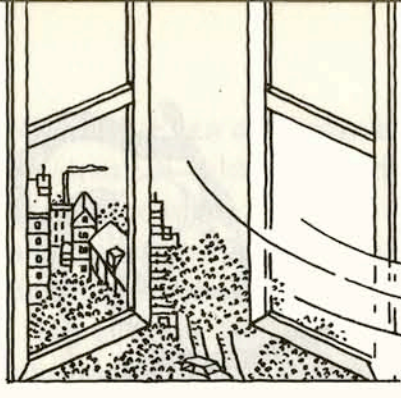
© Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 1985
Verspreiding in België: C. de Vries-Brouwers pvba, Antwerpen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

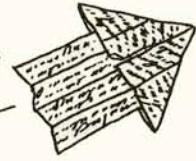

Inhoud

- Stel je eens voor... door *Frenk Bergsma*, 7
Zeg, wil je draaien als een tol, 9
Wolken door *Annemiek Oehlen*, 10
Na de lange winterkou, 14
Het liefste meisje van de wereld door *Cornelia Dee*, 15
Weet je wat heel leuk zou zijn, 22
Pluisje door *Leonie Verhulsdonck-Van den Heuvel*, 23
Er was eens een meisje, 27
Groot en klein door *Annie Makkink*, 28
Ik zag twee blauwe vlindertjes, 32
Het geheim door *Annemarie den Ouden-Fennema*, 33
Als je vader of je moeder, 39
De brievenschrijver door *Chantal van Dam*, 40
Hoort kinderen, 43
Was ik maar vast groot door *Bastiaan van Drongelen*, 44
Drie kleine pindanootjes, 48
De taxistandplaats door *Jan Kuijper*, 49
Bloemen houden niet van mensen, 51
Mol en Struis door *Manon Baart*, 52
Wie heeft nog nooit het lied gehoord, 55
Vijf minuten in de Wouwermanstraat door *Michel van Toorn*, 56
Hij woonde in een champignon, 61
Wie rijdt Vulcano door *Els Hofker*, 62
Een rode neus liep op het plein, 67
Cornelia, de eend door *Dick de Scally*, 68
Een klein onschuldig zwaantje, 71

De brieven-schrijver

Er was eens een man die prachtige brieven kon schrijven. Als hij zijn best deed tenminste en er de tijd voor nam. Tijd had hij zat, omdat hij werkloos was, en zijn best deed hij graag, omdat hij al schrijvend de wereld om zich heen en de verveling kon vergeten.

Hij schreef protestbrieven, klaagbrieven, smeekbrieven, scheldbrieven, liefdesbrieven, verjaardagsbrieven en niet te vergeten sollicitatiebrieven.

Die schreef hij het meest, al had het weinig zin, want hij had van geen enkele baan verstand. Hij had alleen verstand van brieven-schrijven en dat was ook het enige wat hij graag voor zijn beroep zou willen doen. Maar beroepsbrieven-schrijvers waren niet meer in de mode, meende hij, en hij zou dus wel zijn leven lang amateur moeten blijven.

Het liep echter anders. Op zekere dag werd hij uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek bij de gemeente. Hij ging er met lood in zijn schoenen naar toe en kwam er vrolijk dansend vandaan. Hij was aangenaam als ambtelijk 'brieven-schrijver' voor veertig uur per week.

„Eindelijk ben ik ontdekt,” schreef hij meteen toen hij thuis was aan zijn vrienden. „Eindelijk heeft de wereld mij nodig.”

De volgende maandag meldde hij zich op het gemeentekantoor. Hij werd rondgeleid door het gebouw, voorgesteld aan alle ambtenaren en ingewijd in het werk.

Hij moest brieven beantwoorden. De chef van zijn afdeling legde drie stapels brieven voor hem neer. De eerste stapel moest met 'nee' beantwoord worden, de tweede stapel met 'ja' en de derde met 'ja, maar'.

„Probeert u het eens,” zei de chef.

De man die prachtige brieven kon schrijven, pakte de bovenste brief van de eerste stapel en ging aan de slag. Hij schreef een antwoord van twee kantjes aan een dame die een duiventil op haar balkon wilde maken.

„Tja,” zei de chef, toen hij het antwoord gelezen had, „'t is een beetje hoogdravend, vindt u niet? Neem die beginzin van u. Duiven zijn de vogels van de vrede. Waarom niet gewoon: hierbij bericht ik u het volgende? En uw brief is te lang. Er hoeft alleen in dat duiventillen op balkons niet zijn toegestaan. Klaar, uit. Kijk, dit hele stuk over koeren en kirren kan weg. Niet te veel dierkunde in uw brieven doen. U moet het kort en zakelijk houden. Probeert u het nog eens.”

De man nam een brief van de tweede stapel en schreef een antwoord aan een tuinder die een nieuwe kas wilde bouwen.

„Tja,” zei de chef toen hij het resultaat gelezen had, „'t is nog niet helemaal wat het wezen moet. Kijk, dat begin van u: De goden zijn u welgezind. Waarom die goden in vredesnaam? Die vent krijgt gewoon een vergunning van ons. En let op de lengte. Hier, dit stuk over Franse druiven en Spaanse tomaten kan eruit. Niet te veel aardrijkskunde in uw brieven doen. Kort en zakelijk. Probeer het nog eens.”

De man trok een brief uit de derde stapel en schreef een caféhouder dat hij muziek in zijn café mocht draaien, maar vooral niet te hard.

„Te vriendelijk,” was het commentaar van de chef. „Wat u hier zet over oorstrelend snarenspeel moet weg. Caféhouders zijn vervelende klootzakken, neemt u dat van mij aan. Er moet een waarschuwing in uw antwoord. Aan het eind moet u schrijven: wellicht ten overvloede wil ik erop wijzen dat uw muziekvergunning te allen tijde kan worden ingetrokken.”

„Wat een rot slot,” zei de man die prachtige brieven kon schrijven.

„Mooi is het niet,” gaf de chef toe, „maar het helpt. U went er wel aan. En niet te veel poëzie in uw brieven doen. Kort en zakelijk.”

Die avond schreef de man voor het eerst sinds jaren geen brief aan zijn vriendin. Hij had er geen zin meer in.

Toen de man twee weken in dienst was, werd hij door de chef apart genomen.

„Wij moeten eens ernstig praten,” zei de chef. „U schrijft prachtige

brieven, daar zeg ik niks van, maar te weinig. Hooguit vijf op een dag. Dat kan zo niet langer. Uw brieven hoeven heus geen juweeltjes te zijn. Juweeltjes schrijft u thuis maar in uw eigen tijd.”

„Maar thuis heb ik helemaal geen zin meer om brieven te schrijven,” zei de man. Hij moest aan zijn vriendin denken die zich had beklagd dat ze nooit meer een brief van hem kreeg.

„Dat spijt me dan voor u,” zei de chef, „maar hier zult u toch echt meer moeten produceren.”

De man beloofde zijn best te doen. Hij voerde het aantal brieven op van vijf naar tien, naar vijftien, naar twintig per dag. Erg leuk kon je die brieven niet noemen. Ze leken nogal veel op elkaar. Ze begonnen allemaal met: 'Hierbij bericht ik u het volgende' en eindigden op: 'Wellicht ten overvloede wil ik erop wijzen dat...' of: 'Voor nadere informatie kunt u zich wenden tot...' of: 'In de hoop u hiermee voldoende te hebben ingelicht.'

De chef was tevreden en de man was blij dat hij geleidelijk aan een goede ambtelijke brieven-schrijver begon te worden. Dat hij thuis geen pen meer aanraakte, kon hem steeds minder schelen. Tot hij op een avond besloot zijn vriendin weer eens een smachtende liefdesbrief te schrijven. Hij peinsde lang over een mooie beginzin, die het hart van zijn vriendin sneller zou laten kloppen. Maar hij kon er geen bedenken.

Hij spande zich in om eerst maar een mooie slotzin met veel vurige kussen erin op te schrijven, maar kon er geen verzinnen. Hij zat een uur aan zijn bureau, twee uur, drie uur, maar verder dan 'liefste' kwam hij niet. Het zweet brak hem uit. Hij probeerde een andere pen, andere inkt, ander papier. Niets hielp. Hij was de wanhoop nabij.

Rond middernacht schreef hij tenslotte: „Liefste, hierbij bericht ik je het volgende. Er is iets ergs met mij gebeurd. Help. Voor nadere informatie kun je je wenden tot mij. Wellicht ten overvloede wil ik erop wijzen dat ik van je houd.”

